

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zast. Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou se sídlem 8. pěšího pluku 2380, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 5. 2019, čj. 25 A 79/2019-8,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se před krajským soudem bránila žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, který měl spočívat v neprovedení přezkumu v žalobě vyjmenovaných souhlasů stavebního úřadu, veřejnoprávních smluv a územního rozhodnutí. Krajský soud žalobu odmítl. Soud upozornil, že žalobkyně spatřuje nezákonný zásah v neprovedení přezkumu. To, že tento přezkum nebude proveden, ji sdělil žalovaný přípisem ze dne 11. 3. 2019. Domáhá-li se však žalobkyně ochrany před zásahem spočívajícím v tom, že žalovaný ne zahájil přezkumná řízení podle § 156, resp. § 165 správního řádu, jedná se v obou případech o řízení, která se zahajují *ex officio* (z moci úřední). Jak však vyplývá z dlouhodobé a konstantní judikatury správních soudů, nemá soukromá osoba na zahájení řízení z moci úřední veřejné subjektivní právo. Tudíž, již z tvrzení žalobkyně vyplývá, že namítaným postupem žalovaného nemohlo dojít k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobkyně. Proto krajský soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, neboť jednak není dána pravomoc soudu ve správním soudnictví, jednak není dána aktivní legitimace žalobkyně k řízení podle § 82 a násl. s. ř. s.

[2] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti usnesení krajského soudu kasační stížnost, a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatelka kritizuje, že krajský soud odmítl její žalobu pro nesplnění podmínky řízení a z nedostatku pravomoci správních soudů. Odmítá, že by souhlasy a smlouvy nebylo možno přezkoumat z důvodu plynutí času.

[3] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] NSS již ve věcech stěžovatelky rozhodoval mnohokrát. Přestože, jak se zdá, stěžovatelku doposud nepřesvědčil o nesprávnosti jejích vývodů, nemá smyslu, aby NSS znovu opakoval již mnohokrát vyslovené. Proto lze jen stručně zopakovat, že stěžovatelka nemá veřejné subjektivní právo na zahájení přezkumného řízení ve smyslu § 94 a násl. správního řádu, ani na vydání usnesení ve smyslu § 156 odst. 2 správního řádu nebo na přezkum veřejnoprávní smlouvy z moci úřední podle § 165 správního řádu. Přezkumné řízení je dozorčím nástrojem v rukou správních orgánů, uplatňovaným z moci úřední; není mimořádným opravným prostředkem (z rozsudků ve stěžovatelčiných věcech takto např. již rozsudek ze dne 20. 7. 2017, čj. 10 As 142/2017-36, bod 8, včetně dalších citací, pro další citace též bod 5 napadeného rozsudku krajského soudu).

[6] Stěžovatelka dále kritizuje, že krajský soud její žalobu odmítl, byť posouzení jednotlivých definičních znaků nezákonného zásahu je vždy otázkou věcného (meritorního) přezkumu (s odkazem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2008, čj. 8 Aps 6/2007-247, č. 1773/2009 Sb. NSS, věc *ArcelorMittal Ostrava*). NSS k tomu uvádí, že stěžovatelka má sice obecně pravdu, přehlíží však nejnovější judikaturu, která od přísného požadavku na meritorní rozhodování krajského soudu slevila tam, kde již z povahy věci je zjevné, že o nezákonný zásah jít nemůže. Protože ani stěžovatelkou žalovaný zásah nemůže být pojmově vůbec zásahem (viz předchozí bod), krajský soud žalobu správně odmítl. Správnost tohoto závěru plyne z rozsudku rozšířeného senátu ze dne 21. 11. 2017, čj. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS, věc *EUROVIA CS*, bod 63, podle něhož „[p]okud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu“. NSS dodává, že uvedený rozsudek rozšířeného senátu byl sice zrušen nálezem ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, důvody zrušení tohoto rozsudku pro protiústavnost se však vztahovaly k posuzování včasnosti zásahové žaloby a nijak se nedotýkají právě analyzovaných otázek. Tyto Ústavním soudem nijak nezpochybněné závěry rozšířeného senátu ve věci *EUROVIA* se naopak staly základem navazující judikatury (podobně např. rozsudek v jiné stěžovatelčině věci ze dne 30. 5. 2019, čj. 7 As 44/2019-21, bod 12).

[7] Na právě uvedeném nic nemění ani dílčí nepřesnost – dle krajského soudu jde o nedostatek aktivní legitimace stěžovatelky a nedostatek pravomoci správního soudu. Tak tomu jistě není, v tom má stěžovatelka pravdu, ale na výsledku a správnosti výroku – odmítnutí s ohledem na chybějící podmínku řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. – to nic nemění.

[8] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu